

LOIMAAN
KORIKONKARIT
RY.

40 vuotta
www.loimaankorikonkarit.fi

JUHLA-
LEHTI

40 VUOTTA MENESTYKSELLISTÄ KORIPALLOHARRASTUSTA LOIMAALLA

On ilo harrastaa liikuntaa Loimaan Korikonkarit ry:ssä. 60- ja 70- luvulla aloittaessani koripalloharrastuksen en osannut odottaa seurallamme tällaista menestystä, jota olemme kaikki yhdessä olleet aikaansaamassa. Korikonkareiden perustajajäsenet olivat aikoinaan innokkaita ja kaukokatseisia. Tuolloin Loimaita oli kaksi ja paikkakunnalla muut urheilulajit ja seurat olivat varsin vahvoja, poliittikkakin oli varsin merkittävä erottava tekijä. Mukavaa on todeta, että edelleen koko Loimaan seutukunnalla on mahdollisuus harrastaa lajia yhdessä seurassa saman nimen alla.

Pitkäjänteisellä työllä seurassa on luotu nuorille ja vähän varttuneemmillekin mahdollisuus harrastaa ja pelata koripalloa. Olemme olleet todistamassa kauan kaivatun liikuntahallin suunnittelua ja rakentamista sekä val-

mistumista. Puitteet ovat vihdoin kunnossa, nyt meidän on osattava hyödyntää sen suomat mahdollisuudet.

Kautta aikojen konkariaktiivit ovat määrätietoisesti työskennelleet koripalloharrastuksen hyväksi. Loistavia esimerkkejä ovat mm. Veikko Parikka, joka muistelee kirjoituksessaan seuran alkuvuosia, sekä Seppo Toivonen, joka vauhditti 80-luvulla seuran toimintaa. Me varttuneemmat muistamme Loimaan Lehdessä julkaistut ajoittain hyvinkin värikkäät koripallojutut, joiden kirjoittajina olivat mm. nimimerkit The Observer ja Primalinssi sekä vielä nykyäänkin jatkava Niki Krjukoff.

Loimaan Korikonkarit on rahoittanut toimintaansa alusta asti ns. kausijulkaisulla. Julkaisu on ollut hyvä tiedonvälittäjä, jossa on esitely pelaajat, joukkueet, valmentajat ja muut toimi-

jat. Tukijoina ovat olleet paikalliset yritykset kannatusilmoituksillaan. Suuret kiitokset vuosien yhteistyöstä.

Koripalloilun alalla konkareista parhaiten eteenpäin päässeet ovat pelaajana Veli Taatila ja erotuomarina Tero Wennberg. He ovat esimerkkejä meille nykyisille seura-aktiiveille siitä, että jokaisella on mahdollisuus monipuolistaa ja kehittää harrastustaan. Viime kauden aikana moni LoKoKon joukkue menestyi varsin hyvin sarjassaan. Mieleenpainuvia ovat B-poikien saavutukset valtakunnallisessa I divisioonassa ja miesten edustusjoukkueen todella "vähältä piti -mahdollisuus" nousta I divisioonaan.

Kuluvan kauden aikana Loimaan Korikonkareita on muistettu ja huomioitu monin eri tavoin. Koripalloliitto myönsi meille Laatusertifikaatin ensimmäisenä seurana Suomessa, Wihu-

ri-säätiö palkitsi alueellisella palkinnolla ja SLU palkitsi seuratyön kehittämiseksi. Nämä muistamiset aiheuttivat sen, että vietämme vasta nyt keväällä seuran 40-vuotisjuhlia. Oikea aikahan olisi ollut syksyllä, sillä Nikolai Krjukoff, Veikko Parikka ja Eino Korhonen allekirjoittivat perustamisasiakirjan 19.10.1964. Ensimmäiseen johtokuntaan kuuluivat heidän lisäksi Tapio Pentikäinen, Heikki Lehtonen ja Kalevi Eramo.

Suomen Koripalloliitto on myöntänyt monille seuramme aktiivijäsenille ansiomerkkejä. Samoin seura huomioi useita jäseniään. Kiitän kaikkia korikonkareita, jatkakaamme harrastamista innokkaasti kohti uusia haasteita ja elämyksiä. Aivan kuin silloin 40 vuotta sitten.

Jarmo Metsänperä,
puheenjohtaja

Mietteitä kentän reunalta

Kun parikymmentä vuotta sitten tulin opettajaksi Loimaalle, tutustuin pian myös Korikonkareiden toimintaan. Moni oppilaistani pelasi kesäisin pesäpalloa ja talvisin koripalloa, lisäksi samassa opettajainhuoneessa majailivat ahkerat konkarit Veikko Parikka ja Pertti Lentovaara. Ilokseni totesin nuorten palloilijoiden olevan mukavia oppilaita, vaikka aina eivät oppimistulokset olleet toivottuja. Konkarihenki oli vahva, varsinkin turnausmatkat tuntuivat nuorista hienoilta kokemuksilta.

Kun omat lapseni valitsivat harrastuksia, he ajautuivat myös Korikonkareihin. Pääsin äitinä seuraamaan hyvinkin läheltä valmentajien tekemää työtä. Varmasti kaikki vanhemmat vahvistavat toteamukseni, että konkarivalmentajat tekevät vapaehtoistyötään suurella sydämellä ja lapsia kannustavasti. Ilman Petri Kajanderin, Tiit Taeveren, Pekka Levomäen ja Jarno Ala-Nissilän ohjausta pojistani ei varmasti olisi tullut näin hienoja urheilijapöykkiä. Joukkueeseen kuuluminen kasvattaa myös sosiaalisia taitoja. Myös me vanhemmat opimme tuntemaan toisiamme ja lastemme kavereita. Ei mikään vähäinen plussapuoli tässä kovassa yhteiskunnassa.

Kun Loimaan lukio tarjosi mahdollisuutta järjestää koriskursseja, Jarno Ala-Nissilä tarttui haasteeseen. Huippukoripallovalmentajatuokinnon suorittanut Jarno oli valmentanut -86-syntyneitä poikia tosissaan, muttei toisena. Nyt hän jakoi oppejaan myös hieman vanhemmille ja loi näin mahdollisuuden harjoitella ohjatuista kahdesti päivässä. Harjoittelu on tuonut tulosta, sillä miesten nykyjoukkueen runko koostuu Jarnon "pojista". Joukkue on yllättänyt monet koristaidoillaan. Harmittavasti yllättävät loukkaantumiset ja sairastumiset sotkivat menestyksen kevään I divisioonan karsinnoissa.

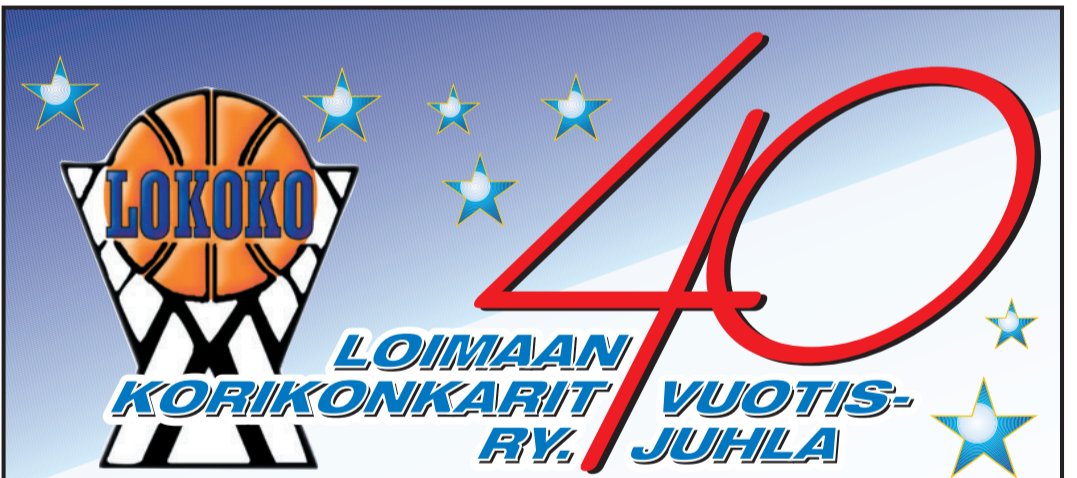
Loimaan Korikonkarit on aina ollut hyvin aikaansa seuraava, ennakkoluuloton. Seura toi paikkakunnalle uuden lajin, teki kansainvälistämistyötä paljon ennen kuin siitä tuli muotiasia, se otti työtökkin mukaan seuratoimintaan, se on kouluttanut valmentajiaan jatkuvasti, se on menestynyt Koripalloliiton Kultainen kori-seurakilpailuissa, se on järjestänyt isoja valtakunnallisia turnauksia salitilanteesta huolimatta, sen kasvatit ovat menestyneet maailmalla, sen puheenjohtajana on ollut nainen, se laati Laatusertifikaatin ensimmäisten joukossa ja

Ise palkintoa pokkaamassa.

sai Koripalloliitolta laatusertifikaatin. Se on osoittanut olevansa toimiva seura. Ja nyt seuralla on oikea kunnollinen kotikenttäkin. Millainen seura onkaan, kun se täyttää 50 vuotta?

Ulla Seppäkoski
konkariemo

20.5.2006 Loimaan Liikuntahallissa
klo 13.00

kello

13.00 Junioripelit alkavat

13.30 Viralliset onnittelet liikuntahallin kahviossa

14.00 JUHLA

Musiikkia, Lepola Band

Tervehdyssanat, pj. Metsänperä

Juhlapuhe, Tarja Mäki-Punto

Kauden 2005 – 2006 palkinnot

Musiikkia, Lepola Band

Liiton ansiomerkit

Seuran huomionosoitukset

Musiikkia, Lepola Band

15.30 Kahvia ja kakkua kahviossa

Mehua

16.00 JUHLAOTTELU

Legends of 80' vs. A/B-junnut

16.45 – 18 Haasteotteluita

Liikuntahallin
kahviossa
esillä kuvia ja
esineitä vuosien
varrelta.

Tervetuloa kaikki
entiset ja
nykyiset
"Konkarit"
sekä muut
koripallon
ystävät!

Lahjojen sijasta toivomme
tukea juniorityöhön (tili
LSOP 523900-21907).

80-luvun Korikonkarit kasvaa ja kasvattaa

1980-luvun taitteissa pienen hiljaiselon jälkeen Loimaan Korikonkareiden toiminta aktivoitui, kun vanhat harrastajat kokoontuivat yhteen. Kukaan oli pelaillut korista tahoillaan: armeijassa, opiskelu- ja työporukoissa tai lähiseutujen koripalloseuroissa, mm. Ypäjän Yllätys, Kyrön Pallo Seura (KYP) ja Auran Vannas olivat hankkineet loimaalaisia joukkueisiin.

Vuonna 1979 Korikonkarit ilmoittaa joukkueen SVUL:n Varsinais-Suomen piirin koripallon perussarjaan ja julkaisee seuran kausiohjelman pitkältä ajalta. Se on Loimaan Kirjapainossa painettu kaksisivuinen taitettu A4-kokoinen arkkki, jossa esitetään pelaajat ja otteluohjelma sekä 34 yrityksen kannatusilmoitukset. Julkaisu on numeroitu ja ne toimivat pääsylippuina KoKon otteluihin, joissa arvotaan palkintoja, esim. laivamatkoja Ruotsiin. Talkootyöt on voimissaan, kun pelaajat hankkivat kausiohjelman ilmoittajat, taittavat julkaisun, kirjoittavat pankkisiirrot, pussittavat ne kuoriin ja hoitavat postituksen.

KoKo nousee v. 1981 perussarjasta maakuntasarjaan. Seuran ensimmäinen jenkkihahvistus on 188 cm pitkä keskushyökkääjä Kyle "Kalle" Donawho Yhdysvalloista. Muut pelaajat olivat Risto Lentovaara, Pekka Levomäki, Raimo Löfstedt, Seppo Toivonen, Seppo Nieminen, Pekka Grönholm, Olavi Lehtimäki, Hannu Lehtimäki, Jussi Suominen, Matti Heinonen, Tapio Pentikäinen, Reijo Rahkonen, Pentti Jokinen, Jarmo Metsänperä, Kimmo Parikka ja Juha Laurila. Samana vuonna 1981 Loimaan Korikonkareiden uudeksi logoksi hyväksyttiin Raimo Löfstedtin suunnittelema malli, joka pienin muutoksin on vieläkin käytössä.

Pelit maakuntasarjassa olivat kovia ja konkarit joutuivat palaamaan perussarjaan. Kuitenkin parin vuoden kuluessa pelataan taas korkeammalla tasolla. Seuralla on kaksi miesten joukkuetta sekä yksi minipoiikien joukkue Koripalloliiton sarjoissa. Pelireissuja varten hankitaan Pekka Grönholmin, Tapio Pentikäisen ja Seppo Toivosen asiantuntemuksella seurabussi: viinipunainen VW Kleinbus (TVG-9).

Kun seura täyttää 20 vuotta, julkaistaan kovakantinen, 34-sivuinen kausiohjelma, jossa oli peräti 144 kannatusilmoitusta. Seuralla on kaksi miesten ja kolme poikien joukkuetta sekä pesäpallo- ja tennisjoukkueet. Puheenjohtaja Toivonen toivoo uuden palloiluhallin rakentamista, koska tilat käyvät ahtaiksi harrastajamäärien kasvaessa. 1985 seuralla on

lähes 100 rekisteröitynyttä koripalloilijaa ja 14 koripalloerotuomarikortin suorittanutta. Seura järjestää myös minigolfin pelaamista ja osallistuu jalkapallon puulaakiin. Vireän toiminnan vuoksi Konkarit saavat järjestettäväkseen valtakunnallisen mini-ikäisten "Kultapossu"-turnauksen.

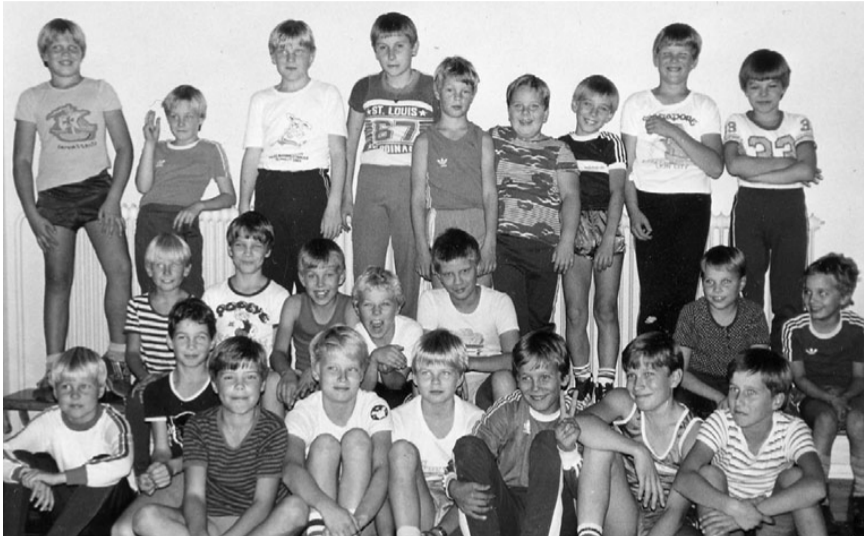
Tyttöjen koripallo tulee mukaan seuratoimintaan v. 1986, kun mini- ja C-tytöt ilmoitetaan alueen sarjoihin. Nuoret konkarit esiintyvät mallikkaasti myös kansainvälisillä kentillä, kun Pekka Levomäen ja Mika Mäkinen luotsaavat minipojat voittavat Norrköpingin Loranga Cupin. Konkarit osallistuvat myös Lahden suurikisoihin.

Harrastajamäärät kasvavat edelleen. 1987 rekisteröityjä pelaajia on jo noin 150. Konkarien juniorityöt huomataan muuallakin, kun Teemu Säteri ja Mari Reunanen palkitaan ikäistensä piirin parhaina. Mikro- ja minipojat voittavat myös piirinmestaruudet. Konkarit voittavat jopa jalkapallon puulaakimestaruuden.

Kun Veli-Matti Järvinen aloittaa puheenjohtajana 1988, on seuralla

12 joukkuetta Koripalloliiton sarjoissa, myös naisten ja ikämiesten joukkueet. Seppo Toivonen valitaan Varsinais-Suomen Koripallojooston jäseneksi. Seuran kasvatista valitaan maajoukkuevalmennukseen Tarja Mäki-Punto, Markus Laaksovirta ja

Veli Taatila. Useat joukkueet osallistuvat sarjapeliin lisäksi turnauksiin sekä kotimaassa että ulkomailla. Toiminta on vakiintunutta. Kausiohjelma on kasvanut 56-sivuiseksi ja se jaetaan joka talouteen Loimaalla. Seuran tulevaisuus näyttää valoisaalta.

Seppo Toivonen
80-luvun konkari

Junioritoiminta käynnistyi uudelleen v. 1983, mukana oli runsaasti innokkaita koripallokoululaisia.

Korikonkareiden miesten edustusjoukkue v. 1981.

Ajatuksia naru kaulassa...

Loimaan Korikonkarit on kunnia-kaan historiansa aikana järjestänyt myös lukuisia kursseja kouluttaakseen koripallon hylyksittäjiä ja halveksittuja, mutta kuitenkin niin tarpeellisia vähemmistöryhmiä: erotuomareita. Erään tällaisen kurssin innoittamana aloitin itsekin tuomariuran vuonna 1989. Tuolloin kurssin vetäjänä toimi Pekka Saros, josta voin pitää myös eräänlaisena erotuomari-urani. Kurssin jälkeen etenin melko nopeasti kansallisiin pääsarjoihin ja vuonna 1996 nousin miesten mestaruussarjatuomariksi. Näin ollen Konkareiden juhlatuoden lisäksi juhlin itse myös kymmenettä kauttani kansallisessa mestaruussarjassa.

Erotuomarin kehityksen kannalta on aivan keskeistä viheltää mahdollisimman suuri määrä otteita, sillä käytännön kokemukset ovat parasta oppia erityisesti nuorelle tuomarille. Tässä suhteessa Korikonkarit tarjosi erinomaiset lähtökohdat omalle tuomariuralle, sillä seuralla oli valtava määrä otteita viheltävänä. Lisäksi seura tarjosi

hyvin nopeasti nuorelle tuomarille suhteellisen haasteellisia ja siksi hyvin kehittäviä tuomari-uravaihtoja, mikä osaltaan vauhditti kehitymistäni. Nuoren tuomarin näkökulmasta mestaruussarjatuomariksi pääsyn on unelma. Unelman saavuttamiseksi tarvitaan määrätietoista, pitkäjänteistä ja ututteraa työtä sekä tiettyä erotuomareille tyypillistä päätöksiin kykenevää luonnetta. Ja vaikka kilpailu huipulle pääsemiseksi on kova, toivon esimerkkini kuitenkin osoittavan, ettei se ole mahdotonta pienempienkään seurojen erotuomarikasvateille. Myös seura voi toimia hyvänä apuna tuomariuran alussa tukemalla ja kannustamalla toiminnassa eteenpäin, kuten Konkarit aikoinaan toimi allekirjoittaneen kohdalla.

Jos arvioin erotuomariurani kehittymistä näiden viimeksi kuluneiden 15 vuoden aikana, jotka olen lajin parissa viihtynyt, mielestäni keskeisin osa-alue, jossa on tapahtunut valtavasti kehitystä, on erotuomareiden asenne. Tämä asennemuutos heijastuu monella tavalla positiivi-

sesti toiminnassa. Urani alkuvaiheessa oli selvästi vallalla konsensus tuomareiden keskuudessa siitä, että erotuomarit eivät tee virheitä. Pian jo kuitenkin 90-luvulla alettiin erotuomareiden keskuudessa hyväksyä se tosiasia, että ihmiset, erotuomarit mukaan lukien, tekevät virheitä. Ja hyvä niin, sillä virheitä voi oppia vasta, kun tunnistaa niitä tehneensä.

Toisaalta asennemuutos on näkynyt myös tietyntyyppisen ammattimaisuuden lisääntymisenä. Koulutustilaisuuksien taso on noussut ja koulutuksessa on otettu käyttöön moderneja apuvälineitä, kuten videot ja harjoitusotteita käytettävät nappikouluotteet, jotka antavat mahdollisuuden kouluttajan reaaliaikaiseen palautteeseen tuomareille. Erytisesti hyväksi työvälineeksi ovat osoittautuneet niin koulutusvideoiden katselu kuin erityisesti omien otteiden videoanalysointi. Omien virheiden havainnoiminen videolta voi joskus olla hyvinkin raadollista ja se jättää harvoin sijaa selityksille, mutta toisaalta se tarjoaa erinomi-

sen mahdollisuuden oppia virheitään ja välttää samat ongelmat vastaisuudessa.

Ammattimaisen asenteen lisääntyminen näkyy myös sitoutumisena. Erytisesti huipputasolla, jossa olosuhteet erotuomariuralla ovat hyvinkin amatöörimäiset ja vaatimukset kuitenkin ammattilaisuutta edellyttävällä tasolla, vaaditaan vahvaa sitoutuneisuutta toimintaan, jotta voi kehittyä tai edes säilyttää tasonsa. On selvää, että pelkän oman tasonsa säilyttäminenkin vaatii kehittymistä, sillä peli kehittyy hurjasti koko ajan ja paikallaan pysyminen on koripallossa taantumista.

Joskus vuosien saatossa on itselläkin välillä käväissyt mieleessä, olikohan se virhe ryhtyä tuomariksi. Tällöin punnittavana on ollut kaksi vaakakupia, joista toisessa on valtavasti käytettyä aikaa ja tehtyä työtä sekä harvoin kiitoksia mutta sitäkin enemmän moitteita ja suoranaisia solvauksia. Toisaalta toisessa vaaka-

kupissa on huikea määrä positiivisia asioita: olen saanut useita ystäviä, valtavan määrän kokemuksia, toiminta on opettanut paljon muun muassa johtajuudesta ja päätöksenteosta, mistä sittemmin on ollut hyötyä myös työelämässä. Joten ainakin omalla kohdallani olisi ollut suuri virhe olla ryhtymättä tuomariksi ja suosittelen kaikille toiminnasta vähänkään kiinnostuneille lämpimästi kokeilemaan omia rajojaan ja pukemaan sen kuuluisan harmaapaidan ylleen. Erytisesti suosittelen tuomitsemiskokeilua niille suurisuuisille katsojille, joille eivät mitkään tuomiot kelpaa ja joiden mielestä kuka tahansa pystyisi olemaan parempi tuomari.

Omasta puolestani haluan vielä onnitella maineikasta seura sen kunniakaasta taipaleesta suomalai-

silla koripallokentillä ja toivon Korikonkareiden tukevan jatkossakin nuoria tuomareita, jotta loimaalaisia nähdään tulevaisuudessakin kansallisissa pääsarjoissa liiton harmaisiin pukeutuneena.

Virheitä jo vuodesta 1989

Tero Wennberg
Konkarituomari

Muisteluksia konkareiden alkutaipaleelta

Aake Lehtosen piirtämä karikatyyri-taulu Original Teamin pelaajista riippuu työpöytäni sivupöydän kodalla. Piirtäjä on mielestäni tavoittanut jotain hyvin olennaista kuvaamistaan hahmoista. Vai mitä sanotte seuraavista tulkinnoista: Siinä nojaa pesäpallomailaansa pesäpallokenttien ahavoittama Puppe (Tapio Pentikäinen), joka lamusi syrjään pitkän pelisalisen seinää kaikki tielleen osuneet, niin vastustajat kuin tuomaritkin. Siinä jökötää raamikas Jogi Kitunen (Olavi Reinikka), railakkaan raivoisa pallonpaisekaaja vailla vertaa. Kämmenet kuin suokuokat. Surku sitä, joka ajautui niiden tielle. Kun Jogi sai massansa liikkeelle, mikään ei pysähdyttänyt miestä. Paitsi korintakainen tiiliseinä. Siinä on kalsifioitunut Sarana-Aki (Aki Grönholm), jonka selkäranka oli poikki kolmesta kohtaa. Mies oli milloin missäkin, useimmiten vastustajan tiellä. Siinä seisoo herrasmiesmäisesti hymyilevä Eino Korhonen, kameleonttitemppuilla, ovela pirulainen vastustajalle ja liukas velmuilli. Siinä on taulunkorkuinen Pentti Jokinen, langanlaiha hujoppi ja oivallinen levypallorohmuja. Siinä on Mini-Lyijyjalka (Risto Lentovaara) raskas pelikentän kohotettuna juostuaan itsensä lähikäydyksiin koritakorille –maratonissa. Siinä seisoo nyrkkeilyasennossa legendaarinen Niki Krjukoff jaloissaan maagiset polvisuojuksensa, jotka eivät aina ehtineet mukaan miehen spurttaessa milloin mihinkin ilmansuuntaan. Siinä on myös Nikin tutkapari (Veikko Parikka), maisteri, karatekäsi, otsallaan 360 asteen prismaalinsikoneisto, jonka linssit olivat usein yhtä huurteessa kuin miehen ajatuksinkin. Siinä on kuvattuna toisessa kädessä puukkoa pitävä Pekka Grönholm palloa pomputtelemassa. Mies, josta voisi kirjoittaa kokonaisen kirjan. Mistä tämä koripallokenttien Akhilleus, paras parhaista, oli saanut moisen heittokäden? Kai suoraan Manalasta, arvelvat vastustajat, sillä kerrassaan kaameaa jälkeä tämä Pekan käsi teki. Mikä oli pelatessa tässä porukassa.

Ensimmäiset pelit

Nälkä päästä pelaamaan koripalloa, ottamaan mittaa omasta osaamisesta, verestämään elämyksiä ja ha-

muamaan uusia kokemuksia, kasvoiliian suureksi. Kun jonkin varavankilan ylijäämävaraston kalsonkankaasta oli häthätää harsittu sinivalkoiset pystyraitaiset pelimanttelit, joista trendikkyyttä oli kaukana, olikin aika pukeutua sotisopaan. Konkareit olivat valmiit testaamaan punasolujensa rautapitoisuudet sekä koronaarivaltimoiden sykkeen. Harmit muuten, ettei ainoatakaan alkuperäispaitaa enää ole olemassa; kuluutus näet oli kova heti alusta lähtien, kun vastustajat repivät loimilangat irti jo ensimmäisessä mittelössä.

Testauspaikkana – vai pikemminkin mestauspaikkana – oli Harjulän Hallan Madison Square Garden. Rakennuksen oli täytynyt olla aikoinaan vanha lato. Peliareenan lattialaudoista törröttävät oksantygät antoivat oman mausteensa pallonhallintaan. Pelissä rymisteltiin niin, että salvoset natisivat. Valaistuksen oli kuin suoraan päpirtistä.

Tuon ajan tuomarit olivat oma luku sinänsä. Nämä kambrisiluuri-kauden oikeudenjakajat puhalsivat, vain ja ainoastaan, ne virheet, joiden seurauksena vierailivat pelaajat kannettiin paareilla eteiseen herällemään ja vilvoitusta saamaan. Koriksen kriminologia tuli liiankin tutuksi loimaalaispelureille. Vastapainona moisellem epäinhimilliselle kohtelulle Korikonkareiden kenttäkoreografia olikin sitten suoraan Ilmestysten kirjasta. Otelussa valutettiin hikeä saavikaupalla ja hirmuisen väännön jälkeen ensimmäisen sarjapelin pisteet matkasivat Loimaalle.

Loimaalaiskoripalloilun syventävät opinnot suoritettiin aluesarjojen huuhmareissa. Ne pelit olivat armoitonta hakkuukisoja. Kaikkea liikkuvaa rusikoitiin, tönittiin, hakattiin ja ruhjottiin, otevalikoimien kirjavuus ja häkellyttävä monipuolisuus olisi saanut painin päävalmentajan hykertelemään ihastuksesta. Mutta voit sitä, joka eksyi ja erehtyi vastustajan korinalussilppuriin. Vastustajamme pyrkivät ihan tosissaan haihduttamaan konkarepelajien alkulumouksen. Joskus he jopa saattoivat siinä hieman onnistuakin, mutta loimaalaisten henkinen kantti kesti. Energiakenttää riitti vaikka muille jakaa, ja hauskaa meillä oli. Aina emme toki olleet kärjessä, mutta järjestelimme kärkeä.

Pesäpallopaikkakunnalleko koripalloa!

Niki Krjukoff, yksi LoKoKon perustajajäsenistä, penkoi pyynnönsä arkistojaan. Mitä hän löysi? Käsiin osui seuramme ensimmäinen julkaisu, joka nykyiseen painotuotteen verrattuna on vaatimaton. Se kertoo kuitenkin omaa korutonta sanomaa toiminnastamme perinteisellä pesäpallopaikkakunnalla. Ilmoitusten kerääminen ei ollut mitään herkkua. Paikallinen suhtautuminen uuteen lajiin ja vieraspaiikkakuntalaiseen kerääjään oli kaikkea muuta kuin rohkaiseva. Yleensä tarjottiin vain kalseaa katsetta ja kylmää kättä.

Koripallon tulosta Loimaalle Nikin mieleen tuli tapahtuma 50-luvun lopulta. Nihikän pelasi tuolloin bridgeä. Juttu kääntyi edesmenneen kelloseppä Eino Mäkelän kanssa koripalloon. Mäkelä muisteli, kuinka joku unkarilainen valmentaja oli käynyt v. 1949 Loimaalla esittelemässä LP:n väelle uutta lajia ja ilman tulosta. Niki päätti kuitenkin koettaa, olisiko nyt, 50-luvun lopulla, otollisempi aika uudelle lajille ja kääntyi LP:n puheenjohtaja Pekka Mäen puoleen tarjoten koripallopelejä seuralle. Palaute oli tyyliä, suoraan hyyttävää: Loimaalla ei ollut tarvetta uudelle palloilulajille. Nuorisoinnostuksesta huolimatta ja osajien puuttuessa homma haudattiin hiljaisesti.

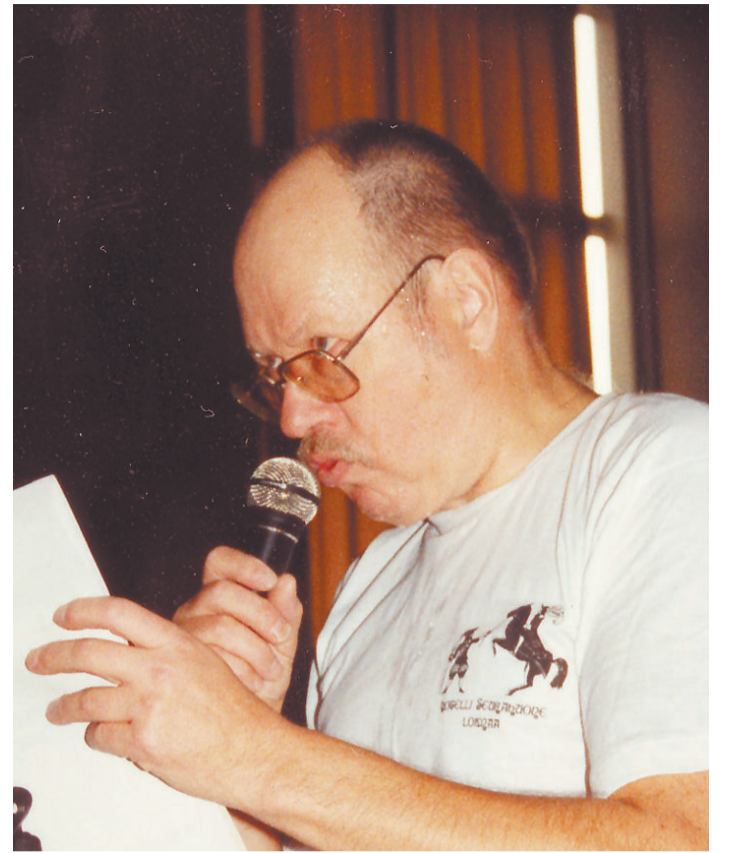
Nuoret innostuvat

Sitten koripalloilun viides kolonna soluttautui paikkakunnalle, kun Veikko Parikka, paha poika Viipurista, sai 1962 lehtoraatin yhteiskoulusta. Joskus v. 64 – 65 päätin kokeilla, tulisiko yhtäkään nuorukaista perustamaan koripallokouluun. Koulun ilmoitustalulle vetäisin houkuttelevaksi Harlem Globetrottersin mainoskuvia. Ajatukseni oli, että ne saattaisivat puraista pesäpalliloilijoihinkin edes hieman. Astuessani vanhan salin puolelle koripallokouluun ensimmäisen harjoitustuntani olin lentää selälleni: sali oli pulloiltaan innokkaita korissamuraiopilaista ja käytössäni oli vain yksi ainoa peliväline. Tämä entinen topolainen, molempien vieraitten kielten vanhempi lehtori, kylvi koripallosie-

menen itämään savijankkoon. Tuosta siemenestä oli kasvava, ankarissa olosuhteissa, elinvoimainen yksilö: Loimaan Konkareit. Toiminnan tasosta kertovat seuran saamat lukuisat tunnustukset, esim. Koripaloliiton ensimmäinen laatuserifiikaatti.

Turkulaiset kamppivat maaseudun seuraan

Seuran perustamisvuonna joukkueen piti pelata noususta maakuntasarjaan. Homma karahti kiville, kun Turussa nousukarsintapeliin Turun kuuorojen joukkuetta vastaan ei löytynyt tuomareita. Erotuomarit olivat menneet Artukaisiin seuraamaan "Sadan auton ajoja"! Neljä vuotta myöhemmin edustusjoukkue nousi maakuntasarjaan, mutta taas oli mutkia matkassa, kun turkulaiset yrittivät vippaskonstein vaikeuttaa nousuamme. Turun Terrierit jäivät saapumatta Loimaalle. Vastustaja väitti, ettemme olleet tiedottaneet ottelusta sääntöjen vaatimalla tavalla: kirjeitse, neljä päivää ennen ottelun alkua. Sarjamääräyksissä oli myös kohta, joka oikeutti tekemään ilmoituksen puhelimitse, mikä tapa olikin yleisin ilmoitusmenetelmä. Varsinais-Suomen koripallojoasto

Prismalinsii Veikko Parikka.

oli sitä mieltä, että emme olleet ykeneviä hoitamaan asioitamme ja uhkasi tuomita meidät hävinneiksi tai että Konkareiden oli tultava Turkuun pelaamaan tuo ottelu. Loppujen lopuksi meidät kutsuttiin jaoston kuultavaksi. Matkasimme Tapio Pentikäisen isän autolla Turkuun. Oikeus voitti. Sotku, joka ei missään nimessä ollut meistä johtuva, selvisi. Terrierit tulivat Loimaalle ja lähtivät takaisin Turkuun häntä

koipien välissä saatuaan perusteellisen löylytyksen. Pelikauden päätteeksi vielä seuramme C-juniorit vetäisivät Varsinais-Suomen piirimestaruusviirin juhlasalokoomme.

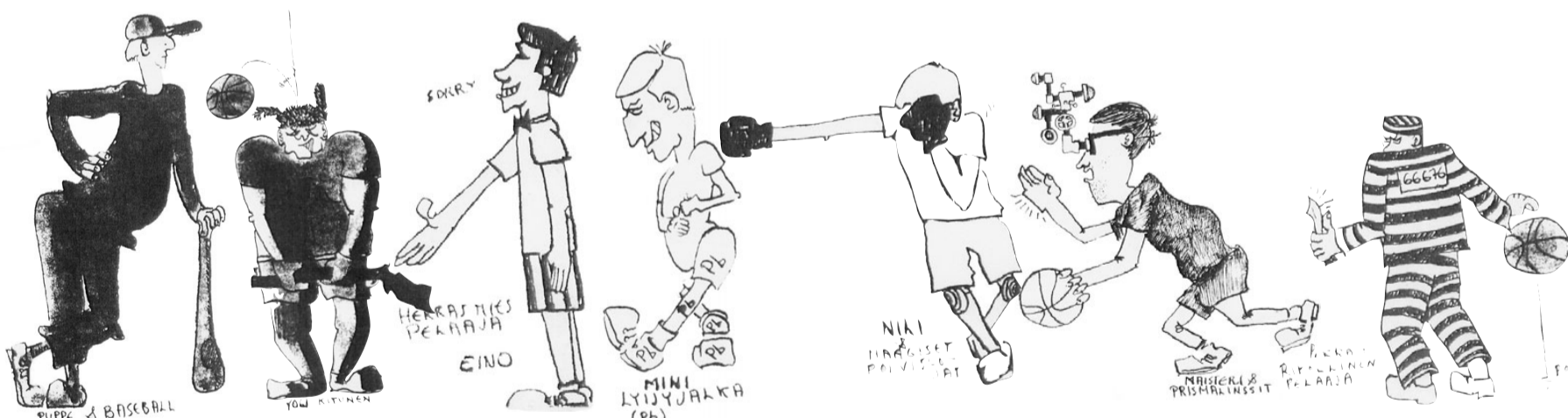
Seuran toiminta vaarantuu

Vuosi 1971 oli koitua Konkareille kohtalokkaaksi, kun Ypäjälle valmistui urheiluhalli Pertunkaari. Se oli hyvää parempi, koripallokenttä täysmittainen. Harjoitusaikaa oli käytettävissä lähes rajattomasti. Niki Krjukoff, luokkatoverini, munkkalainen topolaispelaaja ja hyvä ystäväni, irtautui omille teilleen ja vei mennessään joukon konkarepelajia Ypäjälle. Se oli suonenisku, joka olisi voinut lamaannuttaa Konkareiden toiminnan. Ajattelin, että ennusteet Konkareiden jatkolle olivat vähemmän valoisat. Onneksi olin väärässä. Sillä aikaa kun uutta oppia ja verta pumpattiin Pertunkaareissa, Loimaalla jatkettiin aloitettua työtä. Tästä hengenpelastustyöstä meidän on kiittäminen muutama nuorempia pelaajia, joiden mahtava työpanos riitti pyörittämään toimintaa. Nämä nuoret puhalsivat Konkareit uuteen nousuun, joka on jatkunut näihin päiviin asti.

"Tee sinä, minä rakennan"

Nykyään puhutaan likaisen työn tekemisestä puolustuksessa. Eihän se mikään ihme ole. "Ikkunasta" ei ole tietoaakaan. Kolmen sekunnin alueelle voi kaikessa rauhassa rakentaa vaikka omakotitalon perustan, eikä erotuomarin pilli soi. Selvät askelrikkomukset jäävät rankaisematta. Pelivälineitä kannetaan ja kannetaan kuin kananmunaa kädessä. Miestä työnnettään kuin painiotte-lussa. Meille, alkuaan konkarepelajille, koripallo oli ja on edelleen taitopeli, joukkuepeli, jonka johtajatuus oli: "Tee sinä, minä rakennan." Tätä ajatusta käsittäkseni seura pyrkii nykyäänkin johdonmukaisesti toteuttamaan ja iskostamaan nuoriin pelaajiinsa.

Veikko Parikka
ikikonnari

Konkarit Lahden suurleirillä...

... ja Tanskanmaalla.

Vilkasta kansainvälistä toimintaa

Vuoden 1981 aikana Korikonkarit saivat tiedustelun pohjoissaksalaisen Kielin kaupungin koripalloseuralta KTB:lta seuran kiinnostuksesta osallistua perinteisen Kielin Viikon yhteydessä järjestettävään koripalloturnaukseen. Pelaajat osoittivat asiaan kiinnostuksensa ja niin vuonna 1982 Korikonkarit osallistui ensimmäisenä suomalaisena joukkueena tähän kansainväliseen turnaukseen. Tässä alkoi perinne, joka on vinyt vuosittain konkareita turnauksiin eri puolille Eurooppaa.

Kielin turnaukseen seura osallistui Lehtimäen Olkun johdolla 11 peräkkäisenä vuotena. Mukana olleitten mielin on varmaan jäänyt monia juttuja, joita nyt vanhempina on hauska muistella. Esim. en-

simmäisessä turnauksessa eräs pelaaja sai jalkaansa kipsin jo ennen kuin yhtäkään ottelua oli pelattu...

Mitä isot edellä, sitä pienet perässä. Korikonkareitten juniorit aloittivat kansainvälisen toimintansa keväällä 1985. Seuran minipoikien 72-joukkue osallistui hyvällä menestyksellä Norrköpingissä järjestettyyn College Cup-turnaukseen. Lopputelupaikka menetettiin vasta jatkoajan jälkeen ns. sudden death-korilla. Mutta jo seuraavana kevään seuran minipojat-74 räjäyttivät pankin nyt Loranga Cup-nimellä pelatussa turnauksessa. Joukkue voitti Norrköpingin jäähallissa pelatussa loppuottelussa komeasti ruotsalaisen NUBF:n. Konkarijunnujen hyvä Norrköpingin turnausmenes-

tys jatkui myös parina seuraavana keväänä, kunnes oli aika lähteä hakemaan uusia haasteita.

1989 lähdettiin kokeilemaan onnea Kööpenhaminaan suureen Codan Cup-turnaukseen. Tästä turnaus-esityksestä, että tarkoituksena on ollut järjestää turnaus, johon osallistuvat Pohjois- ja Keski-Euroopan parhaat juniorijoukkueet Yhdysvaltoja unohtamatta. Loimaalaisten menestys oli jälleen erinomainen: minipojat-76 kultaa, C-pojat-74 hopeaa ja minitytöt-76 pronssia. Samalla LoKoKo oli turnauksen paras suomalaisseura. Kööpenhaminan turnauksesta tuli LoKoKo:lle perinne viideksi seuraavaksi kevääksi.

Mieleenpainuvimpia vuosia oli varmaan 1992, jolloin peräti kolme

LoKoKo:n joukkuetta pelasi loppuottelussa. Varsinkin C-poikien pisteen voittofinaali, jossa Reunasen Teemu nakutti loppuhetkillä neljä kolmosta, ei jättänyt ketään kylmäksi. Sarjoissa oli silloin n. 50 joukkuetta kymmenestä eri maasta.

Konkarijunnujen turnausmatkat laajenivat myös Itävaltaan ja Saksaan. 1991 ja 1993-94 käytiin turnaamassa suurkaupungeissa Wienissä ja Berliinissä. Ja jälleen oltiin monta kokemusta rikkaampia.

1998 keksittiin osallistua Bergenissä järjestettyyn Norjan suurimpaan koripalloturnaukseen Champion Cupiin, jota myös pidettiin avoimena Norjan mestaruusturnausten. Niinpä Loimaalle palasikin kaksi joukkueellista "Norjan mesta-

reita", kun minipojat-86 ja C-pojat-84 voittivat sarjansa. Matka vuorokauden halki oli niin kiehtova, että se päätettiin uusia seuraavana keväänä. Ja menestys oli vähintään yhtä hyvä. Tällä kertaa mestaruuden voittivat minitytöt-88 ja C-pojat-86. Niukan finaalitytön karsineille B-pojille lisäksi vielä hopeaa.

2000-luvulla onkin sitten vuosittain vaihdettu turnauskohdetta. Tällä vuosikymmenellä ovat junnuille tulleet tutuiksi mm. Praha, Norrköping (minitytöt-88 ja B-pojat mestaruus -00), Kööpenhamina, Tukholma, Wien ja Rakvere. Ja ilmeisesti jatkoa seuraa...

Pekka Levomäki
joka paikan konkari

Korikonkarit on osallistunut seuraaviin ulkomaan turnauksiin v. 1982-2006:

- 1982 Kieler Woche, Kiel Länsi-Saksa
- 1983 Kieler Woche, Kiel Länsi-Saksa
- 1984 Kieler Woche, Kiel Länsi-Saksa
- 1985 Kieler Woche, Kiel Länsi-Saksa, College Cup, Norrköping Ruotsi
- 1986 Kieler Woche, Kiel Länsi-Saksa, Loranga Cup, Norrköping Ruotsi
- 1987 Kieler Woche, Kiel Länsi-Saksa, Loranga Cup, Norrköping Ruotsi
- 1988 Kieler Woche, Kiel Länsi-Saksa, Loranga Cup, Norrköping Ruotsi
- 1989 Kieler Woche, Kiel Länsi-Saksa, Codan Cup, Kööpenhamina Tanska
- 1990 Kieler Woche, Kiel Länsi-Saksa, Codan Cup, Kööpenhamina Tanska
- 1991 Kieler Woche, Kiel Saksa, Codan Cup, Kööpenhamina Tanska
- 1992 Basketball Wien, Wien Itävalta
- 1992 Kieler Woche, Kiel Saksa, Codan Cup, Kööpenhamina Tanska
- 1993 Codan Cup, Kööpenhamina Tanska, IX International Pentecost Tournament, Berliini Saksa
- 1994 Codan Cup, Kööpenhamina Tanska, X International Pentecost Tournament, Berliini Saksa
- 1995 Tänavakorvpall, Kuressaare Viro
- 1996 Pressbyrån Basket Cup, Tukholma Ruotsi, Tänavakorvpall, Tabasalu Viro
- 1997 Codan Cup, Kööpenhamina Tanska
- 1998 Champion Cup, Bergen Norja
- 1999 Topp Cup, Bergen Norja
- 2000 Norrköping Basket Cup, Norrköping Ruotsi
- 2001 Wonderful Copenhagen Cup, Kööpenhamina Tanska
- 2002 Del Monte Challenge, Tukholma Ruotsi
- 2003 Easter Euro Basket, Praha Tšekki
- 2004 Basketball Wien, Wien Itävalta
- 2005 Norrköping Basket Cup, Norrköping Ruotsi
- 2006 Easter Euro Basket, Praha Tšekki, Maheda Cup, Rakvere Viro

Vuosi '85 kauan on aikaa siis...

Korikonkareiden juhliessa 40-vuotista taivaltaan myös seuran tyttö- ja naiskoripalloilu on saavuttanut kunniotettavan iän ja aseman. Tämän jutun kirjoittaminen saikin kirjoittajansa hämmennyksen valtaan sekä tajuamaan, kuinka pitkään itse asiassa olemme lajin parissa pyörineet.

Vuosi 1985 on monella tapaa merkittävä. Meidän kannalta tärkeintä ovat ne muutamit innokkaat uranuurtajat, jotka päättivät aloittaa koripalloharrastuksen. Taidot eivät olleet vielä suuret, mutta innostusta riitti. Pelureiden nuoresta iästä johtuen naisjoukkuetta ei ihan heti saatu muodostetuksi, vaan pohja luotiin ensimmäisten parin kauden aikana mikro-, mini- ja C-ikäisten joukkueilla. Ensimmäisten iän karttuessa B-junioriksi asti saivat Korikonkarit myös ensimmäisen naisjoukkueensa.

Kaudesta 1988-89 lähtien Korikonkarien nimi onkin yhtäjaksoisesti ollut edustettuna alueen naisten sarjoissa. Ensimmäiset kaudet jouk-

ku pelasi maakuntasarjaa. 1990-luvun alkupuolella sarja muuttui alueelliseksi 3. divisioonaksi, jota pelattiin Turun ja Tampereen ympäristöjen lohkoissa. Loimaan sijainnin vuoksi molempien lohkojen joukkueet ovat vuosien varrella tulleet tutuiksi pelireisujen ulottuessa Perniö-Noormarkku - sekä Turku-Ori-vesi -akseleille.

Naisjoukkueen pelaajien lukumäärä on eri kausina vaihdellut paljon. Peleihin on joskus lähdeTTY pakon edessä vain viidellä, toisinaan harjoitusringissä on ollut jopa viisitoista peluria. Vaihtelun seurauksena nuorempiin pelaajakypölviiin tukeutuminen onkin aina ollut hyvin yleistä ellei jopa kirjoittamaton sääntö. Myös paluumuuttajia on toisinaan uhkailtu, lahjottu ja kiristetty takaisin kentille. Hyvällä onnistumisprosentilla!

Kasvanut tyttöharrastajien määrä sekä pitkäjänteinen sinnikkyys palkitsivat ensimmäisen kauden kauden sarjoissa. Ensimmäiset kaudet jouk-

punkeihin. Edessä oli paluu 3. divisioonaan.

2000-luvun alkupuolella pääsimme historiallisesti pelaamaan sarjassa paikallispelejä, kun Korikonkareilla oli edustettuna peräti 2 naisjoukkuetta 3. divisioonassa. Joukkueiden yhdistymisen ja tiukan harjoittelun seurauksena nousu takaisin 2. divisioonaan oli tosiaan kaudeksi 2005-06. Joukkueen nykykokoonpanossa yhdistyvät vanhuuden kokemus ja nuoruuden nopeus. Itse totesimme, että kun ei malta ajoissa lopettaa, niin huomaa, että pelit on tullut aloitettua jo ennen muiden joukkueen jäsenen syntymää... Emmekä edes tunnusta vielä olevamme ikäloppuja!

Kulunut kausi oli opettelua koiviin peleihin sekä pelirutiinin yhteen hiomista kokeneempia vastustajia vastaan. Sarjapaikka säilyi ja ensi kaudella jatketaan uusin kujein ja kovemmin tavoittein. Tyttö- ja naiskoripalloilun tulo Korikonkari-alun perin miehiseen toimintaan on tuonut seuraan paljon uusia harrastajia sekä lisää värikkyyttä.

Henna Saario ja Mari Reunanen
- molemmilla juhlallisesti 20. kausi loimaalaista tyttö-naiskoripalloilua alkamassa -

JK. Junioreita ja heidän vanhempia muistutettakoon, että ei se tulos vaan se PELI-ILTO ON TÄRKEINTÄ! Oman peliuranikin alku oli melkoisen tahmea korieron ollessa kaudella 1986-87 vastustajien hyväksi viidessä pelissä 512-1. Se riemu siitä yhdestä sisään menneestä vapaahetimestä olikin sitten mitä ikimuistoisin. -H-

Nice LoKoKo eli -88-tytöt

Pienenä, ala-asteikäisenä koripallo oli lähinnä vain yksi harrastus muiden joukossa. Lähes kaikilla oli muitakin aktiviteetteja sellonsoitosta partioon ja voimisteluun. Iän varttuessa koripallosta on tullut entistä suurempi osa elämäämme. Salissa vietetyt tunnint hallitsevat elämäämme, vaikka koulu on aina pyrittävä pitämään astetta tärkeämpänä.

Joukkueemme on aina ollut todella tiivis, ehkä joskus liiankin tiivis. Uusilla pelaajilla on ollut vaikeuksia sopia joukkoomme. Pelillisesti tiivistä on ollut hyötyäkin. Tiedämme toistemme vahvuudet sekä heikkoudet ja yhteen pelaaminen sujuu kausi kaudelta paremmin. Jo monen vuoden ajan olemme reissailleet ympäriinsä osallistuen erilaisiin turnauksiin. Menestys on ollut vaihtelevaa, mutta hauskaa on aina ollut. Ehkäpä lattialla nukkumisessa ja pitkissä busimatkoissa on jotain omaa viehätys-

voimaansa. Monia kommelluksiakin on tapahtunut. Esimerkiksi kerran nimeltä mainitsematon henkilö unohti autosta Lahdessa.

Meitä on myös koko pienen ikämme siunattu loistavilla valmentajilla, joita saamme kiittää niin menestyksestä kuin kärsivällisyydestäkin. Olemme omasta mielestämme kasvaneet lapsuusiän hihityskaudesta tunteellisesti harjoittelijoiksi. Valmentajat tosin saattavat olla eri mieltä, varsinkin jos on kyse joukkueen maanantaitreeneistä rankan viikonlopon jälkeen.

Koripallo on antanut meille myös kohtalaisen hyvän peruskunnon. Jalat ja peppu ovat pysyneet kuosissa mm. mäkitreenien ja jalkatyöharjoitusten avulla. Kovan treenin jälkeen voikin hyvällä omallatunnona poiketa keuhkille ranskalaisilla. Kesän bikiniinoton koripalloilulla ei valitettavasti pääse, taukoa kun melkein aina pide-

tään juuri ennen rantakautta.

Eipä tuo koripalloilu aina ruusuilla tanssimista ole ollut. Aina jollakulla on huono päivä tai muuten vain ärräpää lentelevä, kun jokin ei suju niin kuin haluaisi. Vakavilta loukkaantumisilta onneksi on välttytty, jollei mukaan lasketa muutamaa murtunutta jalkaa ja mustaa silmää. Välillä on ollut hetkiä, jolloin olisi tehnyt mieli jättää leikki kesken.

Kaiken kaikkiaan koripallo on todella monipuolinen laji. Liikunnan ilon lisäksi siitä saa paljon irti. Eipä tule mieleen turnausta, jossa ei olisi tehty tuttavuutta joko kilpakumppaniin tai vastakkaisen sukupuoleen. Kielitaito on kehittynyt ulkomaanmatkoilla, ainakin jonkin verran. Suvaitsevaisuutta ja yhteistyökykyä on tullut tiimityöskentelyn kautta. Häviämääkin olemme muuttaman viime kauden aikana oppineet.

Joukkueovereista on tullut ystäviä. Jännityksellä odotamme, mitä ensi kausi tuo tullessaan, sillä suurin osa meistä on ensi syksynä abiturientteja. Toivomme, että pystymme harjoittelemaan yhdessä tulevaisuudessakin, vaikka koulujen jälkeen tiemme tulevat varmaankin eroamaan.

Hilkka Levomäki ja Iida Rinne

"Norjanmestari" v. 1999.